

Comitè Avifaunístic Empordanès

El gaig blau a l'Empordà

El gaig blau (*Coracias garrulus*) és un ocell d'una mida lleugerament més gran que un colom, amb un plomatge que té diferents intensitats de blau que van del turquesa a un blau intens i elèctric. És una de les darreres espècies en tornar del seu viatge hivernal, al sud del Sàhara, per la qual cosa, el gruix de la població no arriba a les zones de cria d'Europa fins a principis de maig, quan pràcticament totes les espècies migradores ja fa temps que han arribat i moltes ja han començat a criar. Una vegada aquí, el podem veure a les zones que més li agraden, que són els espais oberts, més aviat planers, amb diversitat de vegetació i amb arbres dispersos des d'on guaita l'entorn a l'espera d'algun insecte gros com una llagosta o un bon escarabat.

La situació del gaig blau a la major part de la seva àrea de distribució és preocupant, amb una tendència negativa a la majoria de països dels que se'n té informació, havent desaparegut, fins i tot, d'alguns d'ells. A l'Empordà el trobem distribuït principalment per les planes i les zones de l'Albera que tenen

un relleu menys abrupte. A casa nostra tampoc s'havia lliurat de la tendència generalitzada fent que passés a ser una espècie relativament difícil de veure, amb unes poques parelles molt localitzades, principalment al Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà, on durant la dècada dels 90 només hi havia entre 3 i 6 parelles.

Foto: Albert Burgas

Un exemplar de gaig blau.

Amb l'objectiu d'invertir aquesta tendència, l'any 2000, des del Parc Natural, i amb la col·laboració de la companyia elèctrica, es varen instal·lar una setantena de caixes niu en torres de distribució de corrent elèctric. El resultat va ser molt positiu, amb una resposta molt ràpida per part dels gaigs blaus, aconseguint un increment que va fer créixer la població del Parc Natural fins a les 23 parelles, 7 anys més tard. El fet que el nombre de parelles augmentés d'una manera tan ràpida podria indicar que una de les causes de la seva raresa fos la progressiva desaparició dels arbres vells, on trobava forats adequats per fer el niu en condicions naturals. Paral·lelament a aquest increment, s'ha notat una major freqüència d'aquesta espècie en d'altres zones properes com l'Albera i diferents sectors de la plana. A més, aquestes mateixes caixes també són utilitzades per altres espècies com el xoriguer petit i el comú, el xot, el mussol comú o la caua.

A més, des de fa un parell d'anys, el Parc Natural dels Aiguamolls ha iniciat un projecte de seguiment més detallat d'aquesta població, que inclou el marcatge dels polls amb anelles de colors per tal de conèixer diferents aspectes de la seva biologia. Un dels primers resultats obtinguts ha sigut la constatació de l'estreta relació que hi ha entre els ocells empordanesos i els del Rosselló. De fet, una part dels exemplars adults que actualment es reproduïxen aquí són nats allà, on ja fa temps que duen a terme un projecte similar d'anellament.

Actualment es pretén donar un pas més en la consolidació de la part empordanesa d'aquesta població. De la mateixa manera que l'any 2000, es preveu instal·lar una setantena més de caixes niu que serveixin, no només per renovar les que s'han anat deteriorant durant aquest temps, sinó també per augmentar la distribució actual, col·locant caixes niu en llocs més allunyats del Parc Natural, com ara la plana del Baix Empordà i els contraforts de l'Albera. L'objectiu final és tornar a tenir un bon nucli reproductor empordanès, capaç de produir un nombre suficient de polls que puguin recolonitzar, per si mateixos, altres àrees d'on ha desaparegut.

Comitè Avifaunístic Empordanès

www.comiteempordanes.org